

KARABÖCÜ¹

Hoş Geldi

24. BASKI

Niran Elçi

Resimleyen: Gözde Bitir

günışığı
kitaplığı

KARABÖCÜ¹

Hoş Geldi

Dört kitaplık sevimli diziyi, okuma serüveninin başındaki çocuklar için, deneyimli çevirmen

Niran Elçi

yazdı. Nisan ve küçük kedisi Karaböcü'nün maceraları çocukları, hem günlük yaşama ilişkin düşündürüyor hem eğlendiriyor.

Taşındıkları için okul değiştiren Nisan, hiç arkadaşı olmadığından yakınıdır. Bir gün sokakta simsiyah bir kedi yavrusu bulur. Sevimli yavru sanki Nisan'ın her söylediğini anlıyor gibidir. Pis bir kediyle ailesini ikna edemeyeceğini düşünen Nisan, gizlice eve soktuğu minik yavruyu yıkarken, onun sıradışı özelliklere sahip olduğunu fark eder. Bu arada Nisan'a sürpriz yapmak isteyen anne ve babası da ona bembeyaz bir kedi yavrusu armağan ederler. Nisan, iki sevimli yavrudan birini seçmek zorundadır...

ISBN 978-975-6227-86-2

9 789756 227862

KARABÖCÜ Dizisi

- 1** Karaböcü Hoş Geldi
- 2** Karaböcü Partinin Gözbebeği
- 3** Karaböcü ile Tatil Maceraları
- 4** Karaböcü Kayboldu

Niran Elçi

1971'de Rize'de doğan Niran Elçi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nden 1992 yılında mezun oldu.

Uzun yıllar özel sektörde yönetici olarak çalıştı. İngilizce'den Türkçe'ye pek çok kitap çeviren Elçi, kızıyla birlikte İstanbul'da yaşıyor. Yazarın son kitabı, eşi Matthew Thompson ile birlikte yazdığı *Kurabi'ye Uçan Omlet* (2013).

KARABÖCÜ Dizisi 1 KARABÖCÜ HOŞ GELDİ Yazan: Niran Elçi

Editör: Mine Soysal
Resimleyen: Gözde Bitir
Son okuma: Hande Demirtaş

© Güneşçi Kitaplığı, 2007

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ağustos 2007 (1-22. baskılar 2000'er adet)
24. baskı: Ağustos 2016 (23-24. baskılar 3000'er adet)

ISBN 978-975-6227-86-2

gunesigikitapligi.com

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
[Yeşilce Mah. Aytekin Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Sertifika: 23160]

Güneşçi Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunesigikitapligi.com

KARABÖCÜ₁

Hoş Geldi

Niran Elçi

Resimleyen
Gözde Bitir

günışığı
kitaplığı

Güneşime.

tanışma

Güneşli bir sonbahar günüydü. İstanbul'un dar sokaklarından birinde, küçük bir kedi hem uyukluyor hem güneşleniyordu. Simsiyah bir kediydi bu; ancak, iki çocuk yumruğu büyüklüğündeydi.

Siyah kedi, fıstık yeşili gözlerini açarak sokağın iki yanına bakındı. Şu yaramaz kız kardeşi de nereye kaybolmuştu acaba?

Sokak boştu. Kedi yine gözlerini yumdu.

Uzaktan bir araba sesi duyunca tekrar gözlerini açtı.

Bir okul servisi yaklaştı, yaklaştı... Servis önünden geçerken siyah kedi, yüzünü cama dönmüş üzgün bir kız çocuğu gördü. Kız çocuğu ve kedi göz göze geldiler.

Nisan, hiç bu kadar mutsuz olmadığını düşünüyordu. İkinci sınıfa başlamıştı. Taşındıkları için okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Sınıftaki bütün çocukların kendi arkadaşları vardı, ama Nisan yalnızdı.

Öğretmeni, “Dersi dinle, kızım,” diye azarlamıştı onu.

Sınıfındaki Korkut adlı çocuk saçını çekmişti.

Sıra arkadaşı İlke ders aralarında gidip, diğer kızlarla oynuyordu.

Oğlanlardan biri, sınıftaki herkese doğum günü davetiyesi dağıtmıştı, ama Nisan’a vermemişti.

Servisteki Hasan da yol boyunca kafasına kâğıt parçaları atmıştı.

Nisan’ın gözleri dolu dolu oldu. Bir an önce odasına kapanmak istiyordu.

“Sizin sokağa geldik; haydi toplan, tatlım,” dedi servis hostesi Sevgi Abla.

Nisan kaşlarını çatarak çantasını kucakladı.

Acaba bir daha mutlu hissedebilecek miydi kendini? Acaba bir daha arkadaşları olacak mıydı? Acaba...

İşte, tam o sırada, kaldırımında oturan bir

kedi yavrusu gözüne ilişti. Servis aracı önünden geçerken, kediyi gözleriyle izledi. Kedi de ona bakıyordu.

Servis aracı durur durmaz emniyet kemeri açıp kapıya atıldı.

“Dur, tatlım! Elimi tut, önce ben ineyim,” dedi Sevgi Abla.

Nisan kulak asmadı. Kapı açılır açılmaz araçtan indi. Zar zor elini yakalamış olan Sevgi Abla’yı çekiştire çekiştire, sokağın aşağısında gördüğü kedi yavrusuna doğru sürüklemeye başladı.

“Sizin ev bu tarafta, Nisan! Nereye gidiyorsun? Bir dakika, tatlım, ne—”

Nisan çoktan kedi yavrusunun yanına varmıştı bile. Kedi başını kaldırıp Nisan’a baktı.

“Miii!” dedi incecik bir sesle.

Simsiyah bir yavruydu bu. Gövdesinde tek bir beyaz tüy bile görünmüyordu. Yün yumağı gibi toparlacıktı.

Nisan merakla bakarken, simsiyah yumağın içinde iki yeşil göz açıldı ve Nisan'a dikildi.

“Miii!” dedi yumak.

“Hiiii!” dedi Nisan. “Ne tatlı bir kedi yavrusu!”

Tüy yumağının arkasından Nisan'ın iki karışı kadar uzun, fırça gibi bir kuyruk çıktı ve yerde yılan gibi kıvrılmaya başladı.

“Miii!” dedi yavru; kendi kuyruğunun yerde oynamasını seyrederken.

“Hiiii!” dedi Nisan. “Ne kadar uzun kuyruğun var senin!”

Nisan kedinin önünde çömeldi. Kedi fıstık yeşili gözlerini kocaman açarak ona baktı. Nisan'ın hemen kediye kanı ısındı. Onu kucağına almak, okşamak istedi.

Tam elini kedi yavrusuna uzatırken, Sevgi Abla onu geri çekti.

“Tatlım, sokaktaki kedi yavrularıyla oynamaz ki! Hastalık taşıyor olabilirler. Hem annen kızmaz mı?”

Servis aracının kornası öttü.

“Haydi, tatlım, seni evine götüreyim. Şoför Ağabey bekliyor. Daha diğer çocuklar da evlerine gidecek.”

Nisan yine kulak asmadı. Çömeldiği yerde ne yapabileceğini düşünüyordu. Kedi yavrusunu bırakıp gitmek içinden gelmiyordu. O kadar minik, o kadar tatlı görünüyordu ki!

Sevgi Abla yine elini çekiştirdi, ama Nisan bu kez de oralı olmadı.

“Haydi, tatlım, kalk ordan...” Sevgi Abla, bir şeyler söyleyip duruyordu. Oysa, Nisan’ın akli bambaşka yerlerdeydi.

Ya yavrunun annesi yoksa, diye düşünüyordu Nisan. Ya sokakta yapayalnız yaşıyorsa! Kim besliyordu zavallıciğı? Yağmur yağarsa, nereye sığınacaktı?

Bu arada kedi yine kuyruğuyla ilgileniyor, oynayıp duran ucunu yakalamaya çalışıyordu. Nisan gülümseyerek izledi onun oyununu.

“Seni şaşkın,” dedi Nisan yavruya.

“Miii?” dedi kedi.

“Kuyruk mu yakalamak istiyorsun? Al sana kuyruk o zaman.”

Nisan elini Sevgi Abla’dan kurtarıp uzandı. Kuyruğu nazikçe yakaladı ve ucunu, kedinin burnuna uzattı. Elindeki kuyruğun ucu solucan gibi kıvrılıyordu.

Kedi kulaklarını öne devirmiş, tam bir avcı gibi, kendi kuyruğunun ucunu izliyordu. Patilerinden birini kaldırıp kuyruğunu tokatlamaya başladığı anda, Nisan kararını verdi.

“Annem bu işten hiç hoşlanmayacak,” dedi. “Ama, senin gibi minik bir *kara böceği* de sokakta bırakamam.”

Nisan, sırt çantasını yere indirdi ve fermuarını açtı.

“Ne yapıyorsun, tatlım? Annem izin vermez buna... Bana da kızabilir. Haydi kalk, eve gidelim.”

Servis aracının kornası bu sefer iki kere ve uzun uzun öttü.

“Çantama girer misin?” dedi Nisan kediye. “Böylece seni gizlice odama götürebilirim.”

Kedi önce Nisan’a, sonra fermuarı açık çantaya baktı. Tam Nisan, bir kediyle konuşmanın ne kadar saçma olduğunu düşünürken, kedi hop diye çantaya atlayıverdi. Nisan’ın ağzı açık kaldı. Kedi, söylediklerini gerçekten anlamış mıydı acaba?

Kedi, “Miiii?” dedi ve Nisan onun, “*Gitmiyor muyuz?*” demeye çalıştığını düşündü.

Sevgi Abla, “Ama tatlım, kediyi eve götür-

mek...” diye söylenirken, Nisan çantasının fermuarını kapatıp ayağa fırladı. Çantanın saplarını omuzlarına geçirdi ve Sevgi Abla’ya döndü.

“Benim annem kedi sever,” dedi meydan okurcasına. “Hem ben istersem, babam her şeyi alır. Ama sakın sen söyleme,” diye tembihledi telaşla. “Ben anneme nasıl açıklayacağımı bilirim.”

Eh, bu pek doğru değildi; ama Nisan, Sevgi Abla’nın kediden söz etmemesi için başka bahane bulamamıştı.

sürpriz

Annesi Nelin Hanım kapıyı gülerek açtığında Nisan hızla içeri daldı.

“Merhaba, anneciğim; günüm iyi geçti, ödevim yok, ben odama gidiyorum,” dedi.

Ayakkabılarını gelişigüzel fırlattı, paltonu yere bırakıverdi, çantasını sırtladığı gibi odasına koştu.

Şaşkın şaşkın kızını izlemekte olan Nelin Hanım, “Ellerini yıka da mutfığa gel,” diye ses-

lendi arkasından.

“Tamam!” dedi Nisan.

“Salata yapmama yardım edersin,” dedi annesi.

“Miii!” dedi bir ses.

“Efendim?” dedi anne.

Nisan odasının kapısında kalakaldı. Yavaşça annesine döndü. Bakışlarını tavana dikip bir an düşündü. Sonra, “Salatalıkları ben keseyim mi, diye sordum,” dedi.

“Ha,” dedi annesi. “Sen bilirsin. Ama çabuk ol.”

Nisan hızla dönüp odasına daldı. Çantasını yere bırakıp, fermuarını açtı. Kedi yavrusu çantanın içinde uslu uslu oturuyordu.

“Miii!” dedi yavru.

“Şşşt! Annem seni duyacak!” diye payladı Nisan onu.

Uzanıp yavruyu çantadan çıkardı. Göğsüne bastırarak odasının kapısını yavaşça açtı.

Annesi hâlâ mutfakta bir şeyler yapıyordu. Nisan çabucak banyoya koştu ve kapıyı güm diye kapattı.

Okul formasının kollarını sıvayıp, lavabo tıkcacını yerine taktı. Suyu açarken, kediyi yıkanmaya ikna etmenin kolay olmayacağını düşünüyordu. Kedilerin sudan hoşlanmadığını herkes bilirdi.

“Ama tertemiz yıkamazsam, annem seni kabul etmeyebilir. Annemin seni sevmesini is-

tiyorsan, temiz bir kedi olmalısın,” dedi.

Lavabonun kenarına bıraktığı kedi yavrusu, “Miii!” diyerek ona yanıt verdi.

Lavaboda bir karış su birikince, Nisan suyu kapattı, suya biraz şampuan döküp köpürttü. Kedi yavrusunu nazikçe karnından tuttu ve yavaşça suya bıraktı.

Sıradışı bir kediydi bu! Çünkü, suya girince hiç rahatsız olmadı. İlgiyle köpükleri koklamaya başladı.

O sırada Nisan, annesinin mutfaktan seslendiğini duydu: “Kızım, ellerini yıkadın mı?”

“Yıkıyorum!” diye banyodan karşılık verdi Nisan.

“Hadi, artık mutfağa gel!” diye seslendi yine annesi. El yıkamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştı.

“Ellerim çok kirlenmiş, iyice yıkıyorum!” diye bağırdı Nisan bu kez, su şıpırtıları arasından. Birkaç tıkırtı ve bir “Ay!” sesi duyuldu.

Sonra sessizlik oldu.

“N’oldu!” diye mutfaktan fırladı Nelin Hanım. Gidip banyo kapısının önünde dikildi.

“Hiç... şey... Vırrak!.. Bir şey yok, anneciğim,” dedi Nisan duraksayarak. “Şey ş’oldu... Vırrak!.. Yani... sabunluk yere düştü de... Ee... Vırrak!.. Onu bulup kaldırdım... Vırrak-rak!.. Birazdan geliyorum... Hemen...”

“Ödümü patlattın, kızım. Düşüp başını çarptın sandım,” diye payladı annesi onu, “Hem, niye vırraklayıp duruyorsun?”

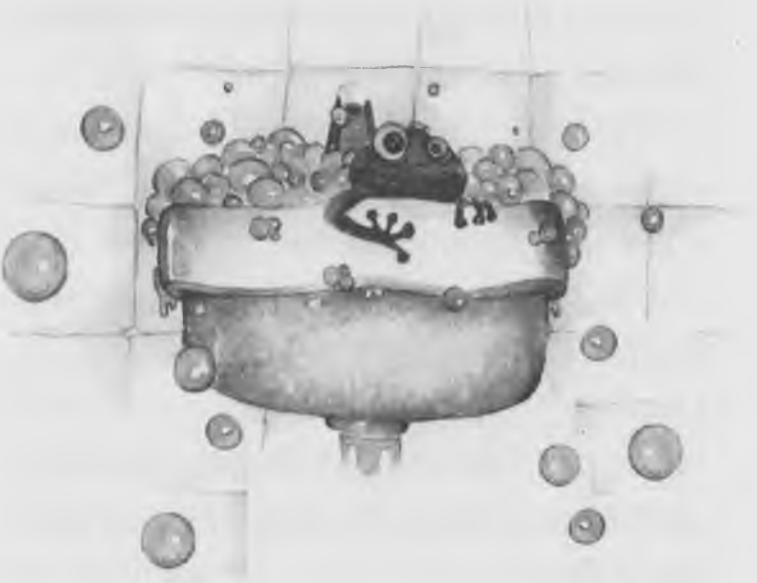
“Okulda yeni öğrendiğimiz– Vırrak! –bir oyun bu,” diye yanıt verdi Nisan, kapının arkasından.

“Tuhaf,” dedi Nelin Hanım kendi kendine söylenerek. Başını iki yana sallayarak mutfığa yollandı.

Vırraklama kısmı dışında, Nisan doğruyu söylüyordu. Gerçekten de sabunluk paldır küldür yere düşmüştü. Ama Nisan’ın annesine

söylemediği bir şey daha vardı.

Nisan şaşkın şaşkın lavaboya bakıyordu. Çünkü lavabonun kenarında, ceviz büyüklüğünde fıstık yeşili gözleri olan simsiyah bir kurbağa duruyordu. O kadar şaşırmıştı ki, kurbağadan ürkmek aklına bile gelmemişti.

Nisan neler olduğunu anlayamıyordu. Az önce lavabodaki suyun içine bir kedi yavrusu bırakmıştı. Aniden suya dalıveren şeyin bir kedi

yavrusu olduğunu iyi biliyordu. Ama köpüklerin altındaki su bir an çalkalandıktan sonra sudan fırlayıp, “Vırrak-rak,” diye bağırان şey kesinlikle bir kedi yavrusu değil, küçük bir kurbağa yavrusuydu.

Yavru kurbağa sudan fırlayıp lavabonun kenarına konmuş, oradaki sabunluğu yere devirmişti. Karşısında ansızın bir kurbağa gören Nisan, “Ay!” diye bağırılmış; aynı anda da annesinin kendisine seslendiğini duymuştu.

Ne yapacağını iyice şaşırان Nisan, sabunu yerden kaparken annesine yanıt vermişti. Ama ne dediğini bile bilmiyordu, o denli şaşkındı. Neyse ki, annesi, “Ödümü patlattın,” gibi bir şeyler söyleyerek mutfağa dönmüştü.

Lavabodaki yavru kurbağa, “Vırruk-ruk?” diyerek yan yan ona baktı.

Nisan önce derin bir soluk aldı. Annesi banyoya girmediği için rahatlamıştı. Bütün bunları nasıl açıklayabilirdi? Kediye... yani kur-

bağayı, şampuanlı su dolu lavaboyu...

Nisan bütün bunları düşünürken kurbağa, “Vırrak!” diyerek suya daldı ve köpükler saçtı.

“Şşşt!” diye uyardı onu Nisan.

Kurbağa başını sudan çıkardı ve, “Vırrak?” dedi.

Nisan neredeyse düşüp bayılacaktı. Sanki kurbağa onunla konuşuyordu!

“Sen... Ben senin bir kurbağa olduğunu fark etmemiştim,” dedi Nisan çekinerek. Saçmaladığını fark etti, ama hiçbir şey düşünemiyordu artık.

“Vırrak rak rak,” diyen kurbağa yine suya daldı.

“Nisaaan! Hadi artık, kızım!” Annesi mutfaktan sesleniyordu.

“Artık çıkmamız gerek,” dedi Nisan kediye... yani, kurbağaya.

Kurbağa sudan çıkmadı. Köpükler yüzünden suyun içi de görünmüyordu.

“Pisi pisi pisi...” dedi Nisan. “Kurbağa nasıl çağrılır bilmiyorum... Lütfen, çık artık.”

Suyun üstündeki köpükler hafifçe dalgalandı, ama kurbağa yine ortalıkta yoktu.

Nisan çok meraklanmıştı. Suyun içine elini sokmayı düşündü. “Ne olacak!” dedi kendi kendine. “Önceden kedydi zaten. Bir şey yapmaz herhalde. Hem, kurbağayken bile sevimliydi.”

Nisan çekine çekine lavaboya iyice yaklaştı. Önce eğilip, suyun içini görmeye çalıştı. Ama, olmadı. Köpükten başka şey görünmüyordu. Elini yavaşça uzattı ve suya daldırdı.

Aniden simsiyah, tombul bir balık sudan dışarı fırladı. Nisan, “Hiii!” diyerek geriye sıçradı. Balık fırladığı gibi, ploş diye suya düştü ve tekrar gözden kayboldu.

Nisan, güm güm çarpan kalbinin sakinleşmesini bekledi. Neyse ki, annesi çıkardığı sesi duymamıştı.

“Ku... kurbağa! Yani, ba... balık,” diye kekeledi Nisan. “Beni çok ürkütüyorsun. Çıkar mısın artık sudan?”

Lavabodaki sular çalkalandı, köpükler aralandı ve sonunda, ıslak bir kedi kafası görüldü. Simsiyah yavru doğrularak suyun içinde oturdu. Kuyruğu suları yararak dışarı fırladı ve bir bayrak gibi sallanmaya başladı.

Kedi bu haliyle çok komik görünüyordu.

“Se... sen nesin?” diye sordu Nisan.

“Miyavvv! Mırrr! Miii?”

Nisan anlamıyordu, ama kedi bir şey anlatmaya çalışıyordu sanki.

“Miyauuu! Miyaaauuu! Miyav! Miyauuu!”

Islak kedi yavrusu titriyordu.

“Ah! Ay, afedersin! Hemen çıkarırım seni oradan.”

Nisan kediye yaklaşmadan önce bir an duraksadı. Ya onu ellediği anda yine kurbağaya dönüşürse!

“Sakın yerinden kıpırdama! Tuhaf tuhaf yaratıklara da dönüşme! Tamam mı?”

“Pırrrk!” dedi kedi masum masum. Sanki biraz önce Nisan’ın ödünü patlatan o değildi.

Nisan musluğu açıp, çabucak kediyi duruladı. Sonra bir el havlusuna sarıp çamaşır makinesinin üstüne bıraktı.

“Sen burada uslu uslu otur, ben banyoyu toplayayım,” dedi.

“Mırrrk!” dedi kedi.

Nisan kediye sırtını döndü ve lavabonun tıkaçını çekti.

Havluya sarılı oturan kedi yavrusu, Nisan'ın sırtına baktı. Havlunun içinde oturmak çok sıkıcıydı. Bacağını kaldırıp kulağını kaşımaya çalıştı, ama havlu engel oluyordu. Kedi ürperdi, titredi ve pof!!! Şimdi, ıslak bir şempanze yavrusuna dönüşüvermişti. Şempanze dudaklarını ileri doğru uzattı. Tam, "Uh uh!" diyecekken vazgeçti ve elini havludan kurtarıp kulağını kaşdı.

“Şampuanı da yerine koyduk mu ta—”

Bir an geriye dönüp kediye bakan Nisan, karşısında duran şempanzeyi görünce, “Ay!” diyerek sıçradı.

Şempanze, “*Şimdi ne var?*” dercesine başını iki yana sallayıp kafasını kaşdı.

“Sen çok tuhafısın,” dedi Nisan titrek bir sesle.

Şempanze başını yana eğerek şaşkın şaşkın ona baktı.

“Yani sevimlisin... Ama bir de böyle değişip durmasan!”

Şempanze-kedi omuzlarını silkti.

“Seni odama götürmem gerek,” dedi Nisan. “Ama ben hiç senin gibi bir hayvan kucaklamadım...”

Şempanze-kedi kolunu kaldırdı, diğer eliyle koltukaltını kaşdı. Biraz düşündü ve pof!!! Bir yavru köpeğe dönüşüverdi. Köpek-kedinin kuyruğu havlu kıvrımlarının arasından çıktı.

Köpek-kedi kuyruğunu salladı. “Hev!” diyerek dilini dışarı sarkıttı.

Nisan elinde olmadan küçük bir kahkaha atıverdi. “Hayır! Sen tuhaf değil, müthişsin!” dedi.

Daha fazla oyalanmadan köpek-kediyi ve havlusunu kucakladığı gibi odasına koştu. Onu havluyla ovalaya ovalaya, becerebildiğince kuruttu.

“Üşümedin, değil mi?” diye sordu ona.

“Hev hev!” dedi köpek-kedi.

O sırada banyo kapısına varmış olan Nelin Hanım, “Öf, komşunun köpeği yine havlamaya başladı galiba,” dedi kendi kendine.

“Hiii!” dedi Nisan telaşla. Köpek-kediyi kapıldığı gibi yatağın altına tıktı.

saklambaç

Odanın kapısı açıldı. Nelin Hanım başını içeri uzattı. “Kızım, işin ne kadar uzun sürdü! Mutfığa gelsene artık! Ben salatayı yaptım bile!” Kızının halini fark edince şaşırarak sordu: “Formanın kolları neden ıslak?”

“Şey... Yüzümü yıkamadan önce çıkarmayı unuttum,” diye cevapladı Nisan.

“Ama yüzünü yıkamamışsın. Yıkasan, saçların da biraz ıslanmış olurdu,” dedi annesi.

“Demek ki... Yüzümü yıkamayı da unutmuşum,” dedi Nisan çaresizlik içinde.

Nelin Hanım, “O halde, üstünü değiştirmene yardım edeyim,” diyerek odaya girdi. “Ee, okulda neler yaptın bakalım?”

Bu arada, Nisan'ın yatağın altına sakladığı küçük köpek-kedi bulduklarını kokluyordu. Ne kadar ilginç şeyler vardı burada! Bir sürü pelüş oyuncak! İki uzun kulağı olan bir terlik! Hah! Daha önce kulakları olan bir terlik hiç görmemişti.

Köpek-kedi terliklerden birinin kulağını dişledi. Terlik tepki vermedi. Bu sefer ağzındaki terliği savurdu, ama terlik yine tepki vermedi. Köpeğin canı sıkıldı. Ciyaklamayan bir şeyi ısırmanın ne anlamı vardı?

Yavru köpek-kedinin gözüne, yatağın altındaki loş ışıkta başka bir şey ilişti. Hemen yanına gidip kokladı.

Bir oyuncak bebek! Harika!

Hemen küçük oyuncak bebeğin yüzünü yaladı. Ancak, bebek de tepki vermedi. “*Aman, sen de mi?*” diye geçirdi içinden köpek-kedicik.

Kuyruğunu sallayarak arka ayaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı. Ardından da olanca hızıyla oyuncak bebeğin göbeğine atladı.

“*Anneciğim!*” diye inledi oyuncak bebek.

“Hev!” diye ciyaklayarak yerinde sıçrayan köpek-kedi, kafasını yatağın altına vurdu. Bu,

onu daha da korkuttu. “Mıyyk mıyyk mıyyk...” diye inleyerek yatağın altına tıkkıştırılmış pelüş oyuncakların arasına büzüldü. Başı acıyordu. Annesini özlemişti. Köpek-kedicik, annesini düşünürken tekrar değişti. Yatağın altında, bir sürü oyuncağın üzerinden kedinin yeşil gözleri ve kulakları görünüyordu yalnızca.

“O ses neydi?” diye sordu Nelin Hanım.

“Hev!” dedi Nisan çaresizce.

“Senden gelmediğini biliyorum, kızım.”

Nelin Hanım kararlıydı. “Sana bakıyordum. Senin konuşmadığını gördüm.”

“*Anneciğim!*” dedi oyuncak bebeğin sesi.

“Ama anne, ben konuştum. Sen belki fark etme—”

Bir takırtı duyuldu.

“Şşşt! Yatağın altında bir şey var!” dedi Nelin Hanım.

“Mıyyk mıyyk mıyyk!”

“Yatağın altından geliyor! Köpek sesi gibi...” Nelin Hanım iyice meraklanmıştı.

“Anneciğim, hayır!”

Ama, Nelin Hanım yatağın örtüsünü kaldırmış ve altına eğilmişti bile!

“Kızım, hani oyuncaklarını topluyordun! Burası oyuncak dolu!”

“Ee... Yatağın altına topladım ya işte!” dedi Nisan.

“Öf, kızım! Oyuncakların yeri burası mı? O da nel?”

“Ne o, anneciğim?” Nisan şimdi daha da çaresizdi. Çünkü, eve getirdiği kedi yavrusunun o anda neye benzediğini bile bilmiyordu.

“Burada bir–” Nelin Hanım bir şeye uzandı. Tekrar doğrulduğunda, minik kediyi ense-sinden tutuyordu.

Nisan derin bir oh çekti. Annesi yatağın altında bir maymun da bulabilirdi. İşte, o zaman çingar çıkardı.

“Kızım, bize danışmadan nasıl böyle bir–”

“Ama, anne! Kedi istediğimi biliyorsunuz. N’olur benim de bir kedim olsun!”

“Kızım, zaten baban da–”

“Zaten istediğim hiçbir şeyi yapmıyorsunuz!” Nisan öfkeyle annesine çıktı. “Kedi istedim, almadınız. Bisiklet istedim, almadınız. Doğum günü partisi yapın dedim, yapmadınız!”

“Kızım, doğum gününe daha aylar–”

“Geçen yıl da istemiştim. O zaman bir sü-

rü arkadaşım vardı, ama doğum günü partisi yapmadınız bana. Şimdi hiç arkadaşım yok. Beni doğum günlerine bile çağırmıyorlar!”

“Ama Nisan, sınıfa daha yeni geldin. Eminim seni tanıyınca—”

“Çağırıyorlar işte! Sınıftaki oğlanlardan biri herkese davetiye verdi, ama bana vermedi. Çocuğun adını bilmiyorum... Ama yine de davetiye vermesi gerekirdi! Şimdi de minicik bir kedi istiyorum; minik, minicik bir kedi! Ama sen, ona bile izin vermiyorsun!”

“Nisan, biraz beni dinlesen—”

“Dinlemeyeceğim işte! Ben bu kediyi istiyorum, o kadar! Onu ben buldum! Ben yıkadım! Ona ben bakabilirim! Sen hiç karışmazsın! Ben bu kediyi istiyorum!”

“Nisan, sus artık!” dedi annesi sert bir sesle. Anne kız, kızgın kızgın birbirlerine bakarken kapı zili çaldı.

“Babam geldi,” dedi Nisan hınçla. “O ke-

diyi almama izin verecek, göreceksin!”

Zil bir kez daha çalındı.

“Babanı karşılasak iyi olacak,” dedi Nelin Hanım.

Kediyi olduğu yerde bıraktılar, odanın kapısını dikkatle kapadılar ve kapıyı açmaya gittiler.

Nisan’ın babası İlhan Bey gülerek girdi içeri. Elinde bir sürü poşet, bir de kutu vardı.

“Ne oldu?” diye sordu İlhan Bey eşinin ve kızının yüzünü görünce. “Tartıştınız mı yoksa?”

Nisan yalvarırcasına, “Ama babacığım, istediğim şeyleri hiç almıyorsunuz! N’olur bir kere de benim istediğimi yapmanız!” dedi.

“Dur bakalım,” dedi babası. “Sen önce şu elimdeki poşetleri al da, sonra anlatırsın istediğini. Böyle kapıda mı bekleteceksiniz beni?”

Poşetlerin bir kısmını Nisan, kalanları da annesi aldı. İlhan Bey’in elinde iple bağlanmış kutu kaldı yalnızca.

Elindeki poşetleri mutfağa bırakıp geri koşan Nisan kutuya yapışarak, “İçinde ne var?” diye sordu.

Babası kutuyu vermek istemedi. “Sürpriz, kızım,” dedi gülerek. “Acelen ne? Önce bir hoş geldin de...”

“Hiii! Sürprizlere bayılırım! Hoş geldin babacığım. Kutunun içinde ne var?”

“Umarım, sürprizleri sen de seviyorsundur,” dedi Nelin Hanım kocasına.

İlhan Bey, “Pek sevmem, bilirsin,” diyordu ki, duraksadı. “Niye öyle dedin?”

Ancak, eşinin cevabını duyamadı. Çünkü, Nisan kutuyu çekiştirip duruyordu. “Babacığım, kutuda ne var? Ne var? Hadi, açalım! Açmayacak mıyız? Ne zaman açacağız?..”

“Hiç olmazsa salona geçelim, kızım!” dedi İlhan Bey.

Babası bir yandan, Nisan diğer yandan tutarak kutuyu salona taşıdılar.

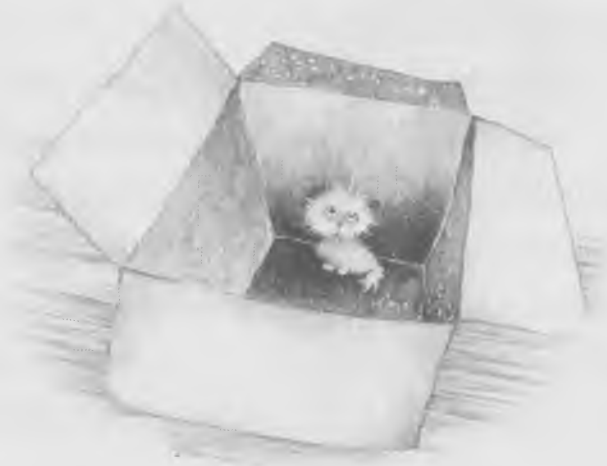
Nisan acele ettiği için kutu yere biraz sert düştü.

Aynı anda kutunun içinden, “Niiii!” diye bir ses geldi.

“O da ne?” diye sordu Nisan. İri iri açılmış gözlerini kutuya dikmişti.

Babası kutuyu yere koydu ve ipleri çözdü. Kutunun kapağı açılır açılmaz, masmavi gözleri olan, bembeyaz bir kedi yavrusu başını kaldırdı ve, “Niiii!” dedi.

Kedi yavrusuna bakakalan Nisan, bir an soluk almayı bile unuttu.

Kedinin bembeyaz, uzun tüylerinde tek leke yoktu. Gözleri deniz kadar maviydi. Tıpkı, iki mavi boncuk takılmış bir yün yumağına benziyordu. Nisan, hiç bu kadar sevimli bir kedi yavrusu görmediğini düşündü.

Yoksa görmüş müydü?..

Kutunun içindeki bembeyaz minik kediye bakarken, aklına odasındaki simsiyah kedi yavrusu geldi.

“A-aaa!”

“N’oldu, kızım? Yoksa kediciği beğenmedin mi?” diye sordu babası. “Hani hep kedi istediğini söyledin.”

“Ben kedi severim de...”

“Sabah işe giderken sokağın biraz aşağısında buldum,” diye açıkladı İlhan Bey. “Öylece oturuyordu kaldırımında. Geçerken veterinerine bıraktım. Onu bir güzel muayene ettiler, aşılarını yaptılar.”

“Aaa... aşı!” Nisan, siyah kediye sokaktan

alırken, onu aşılmasını gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Babası biraz bozulmuştu. “Hiç sevinmiş görünmüyorsun, Nisan,” dedi. “Evde hayvan beslemek istiyorum, diye başımızın etini yiyordun. Ama şimdi hiç sevinmedin bile. Yoksa kediyi mi beğenmedin?”

“Niii?” dedi beyaz kedi yavrusu, Nisan’a.

“Yok, yok, babacığım!

Hiç bu kadar tatlı,
bu kadar beyaz bir
kedi görmemişim.
Ama...”

“Aması ne,
kızım? Sabahtan
beri annenle ben
sana sürpriz
yapacağız diye
heyecan
içindeyiz!”

“Şimdi sen de Nisan’ın bize hazırladığı sürprizi gör,” dedi Nelin Hanım kocasına.

“Hangi sürpriz?” dedi İlhan Bey.

Nisan derin bir soluk aldı. Babasına, “Bir dakika!” der demez odasına koştu. Siyah kedi yavrusu halının ortasında kıvrılmış uyuyordu. Onu nazikçe kucağına aldı ve göğsüne bastırarak salona döndü.

Babası şaşkınlık içinde, tek gözünü açarak, “Miii!” diye mızızlanan siyah kedi yavrusuna baktı.

“Onu okuldan dönerken sokağın biraz aşağısında buldum,” diye açıkladı Nisan.

“Niii?” dedi beyaz kedi.

“Miii!” dedi siyah kedi.

“Sizden izin almadan onu eve getirdiğim için özür dilerim. Ama o kadar minikti ki, sokakta tek başına bırakmak içimden gelmedi.”

İlhan Bey şaşkın şaşkın karısına baktı. Karısı ellerini iki yana açarak omuzlarını kaldırdı.

“Çok uslu bir kedi,” diye atıldı Nisan. “Zaten eve getirir getirmez yıkadım onu!”

“Demek bu yüzden banyoda–” diye başladı Nelin Hanım.

“Evet!” diye sözünü kesti Nisan. “Onu yıkıyordum...”

“Ama kediler yıkanmaz ki!” dedi İlhan Bey.

“Annem kirli bir kediyi asla kabul etmez diye düşündüm.”

Nisan elindeki siyah kediyi usulca beyaz kedinin yanına koydu. İki yavru başlarını birbirlerine sürterek selamlaştılar.

“Kardeş olabilirler,” diye tahmin yürüttü babası. “Aynı büyüklükte. İkisinin de tüyleri uzun. Yalnızca

tüylerinin ve gözlerinin rengi farklı.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Nelin Hanım, İlhan Bey’e. “Bir kedi tamam, ama iki kedi fazla bize.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi İlhan Bey. Sonra ikisi birden Nisan’a döndü.

“Birini seçmelisin,” dedi babası. “Diğerini sokağa, aldığın yere bırakırız.”

Nisan hemen itiraz etti. “İkisi de güzel! Seçmek olanaksız.”

“Hiç de değil. Seçmek çok kolay,” dedi babası. “Beyaz kediyi aşılattım. Onun için, beyaz kediyi seçeriz. Siyah kedi de sokağa döner.”

“Ama onu eve ben getirdim!” diye karşı çıktı Nisan. “Ev kedisi olacağını sanıyordu. Onu yine sokağa atarsak üzülür!”

“Ama, kızım; şimdi tekrar aşı parası vermek—”

Babasının lafı, o sırada çalan kapı ziliyle yarım kaldı. Zilin ardından sanki kapı tırmanıyormuş gibi sesler çıktı.

Annesi kapıya giderken, “Kim böyle hem zili çalar, hem kapıyı tırmalar?” diye söylendi.

zor karar

Kapıyı açtıklarında, beyaz saçlı, yuvarlak gözlüklü tombul bir teyzenin, kucağındaki uzun tüylü, siyah-beyaz kediyi azarlamakta olduğunu gördüler.

“İnsanların kapısını tırmalamanın çok ayıp olduğunu kaç kere söyleyeceğim sana!” diyor du kadıncağız.

“Miii! Niii!” diyen kocaman kedi, kapı açılınca dönüp Nisan’ın ailesine baktı. Kedinin

gözlerinden biri deniz mavisi, diğeri fıstık yeşiliydi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi yaşlı kadın nazikçe. “Benim adım, Münevver Aydın. Kedim Minik’in iki yaramaz yavrusu evden kaçmış. Onları aramaya çıkmıştık. Minik sizin kapının önüne geldi ve bir daha da ayrılmadı. Yavrularımız size gelmiş olabilirler mi? O kadar şirinlerdir ki, kimsenin onları sokakta bırakacağını sanmıyorum.”

Bu kedi mi *minik*, diye düşündü Nisan.

Şaşalayan Nelin Hanım önce İlhan Bey’e ve Nisan’a baktı. Sonra kadına dönüp, “İçeri buyurmaz mısınız, Münevver Hanım?” dedi. “Aradıklarınız bir beyaz, bir siyah yavruysa, haklısınız; ikisi de bizde.”

Münevver Teyze salona geçip oturdu.

Minik, yavrularını gördüğüne çok sevindi. Önce onları kokladı, patisiyle devirip güzelce inceledi. İkisinin de iyi olduğunu görünce, bu

kez uzun uzun yalayarak temizledi. İki kedi yavrusuysa başlarını annelerine sürtüyor; biri, “Miii!”, diğeri, “Niii!” diye miyavlıyordu. Anneleri de, “Pırrr! Pırrr! Pırrr! Miii! Niii! Marruuu! Mi-yav!” diye söyleniyordu.

Nisan, anne kedinin yavrularını azarladığını sandı. Zaten söylendiği gibi evden kaçmışlarsa, bunu hak ediyorlardı doğrusu.

“Ben evde yoktum, biraz önce döndüm. Zavallı Minik çok endişeliydi,” dedi Münevver Teyze. “Yavrular ortadan kaybolmuş. Minik’cik evde dört dönüyordu. Onları evde bulamayın-

ca sokak kapısına sürtünmeye ve miyavlamaya başladı. Benim evim eskidir. Dedemin dedesinden kalma bir ahşap yapı. Meğer kapının köşesi çürümüş. Bizim minik yaramazlar oradan geçip dışarı çıkıvermişler. Araba ezmiştir, diye çok korktuk. Sokağı araştırırken zavallı Minik'imın kuyruğu titredi hep. Derken, kulaklarını dikti ve koşa koşa sizin kapınıza geldi. Yavrularının sesini duydu herhalde. Minik'imın kulakları çok keskindir.”

Münever Teyze gülümseyerek eğilip, anne kedinin başını okşadı.

Minik yere uzanmış, bir beyaz yavrusunun, bir siyah yavrusunun başını yalıyordu. Yavrular annelerinin kucağında kıvrılmış mırıldanıyorlardı.

Bunun üzerine Nelin Hanım da, kızının siyah yavruyu, kocasının da beyaz yavruyu nasıl bulduklarını anlattı.

“Kızımız hayvanları çok sever,” diye açık-

ladı. “İzin versek, evi hayvanat bahçesine çevirir. Bir süredir onun artık bir kedinin sorumluluğunu üstlenecek kadar büyüdüğünü düşünüyorduk. Eşim beyaz yavruyu sokakta bulunca hemen almaya karar vermiş.” Nelin Hanım, kızına dönüp gülümsedi. “Anlaşılan, Nisan da yeterince büyüdüğünü düşünmüş olacak ki, o da kendine bir kedi bulmuş.”

“Ancak yavrular sizinse, elbette onları geri vermek zorundayız,” dedi baba üzüntüyle. “Birini aşılattmış olsak bile...” Son söylediğinden utanmış gibi sustu.

Nisan üzgündü. Minik adlı kocaman siyah-beyaz kediyi de, kömür kadar kara yavruyu da, bir pamuk yığınınına benzeyen beyaz yavruyu da sevmiştir.

Onun bu halini gören Münevver Teyze düşünceliydi. “Kedilerime çok düşkünümdür ben,” dedi. “Ama belli ki, kızınız da yavruları pek sevmiş.”

Nisan üzgün bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Münevver Teyze, tombul yüzünde sevimli bir gülümsemeyle onu izliyordu.

“Açıkçası, yavrular büyüyünce, üç kocaman kedinin benim küçük evime fazla geleceğini düşünüyordum...” Bir an susup dikkatle Nisan’a baktı. “Bu yüzden yavrulardan birini sen ister misin, hayatım?” diye sordu sonra.

“Evet! Evet! Lütfen! Kedim olmasını çok istiyorum!” dedi Nisan heyecanla.

İlhan Bey, “Aslında biz beyaz yavruyu–” diyecek oldu.

“Ben *Karaböcü*’yü istiyorum!” diye atıldı Nisan.

“*Karaböcü* mü?” Münevver Teyze çok şaşırılmıştı. “Ona bu adı mı verdin?”

“Ama aşı–” diye tekrar başladı İlhan Bey.

“Onu sokakta buldum. Ne istediğini anlayabiliyorum sanki... Onu istiyorum! Lütfen!”

Yalvarırcasına Münevver Teyze’ye bakan Nisan, siyah yavrunun değişik değişik biçimlere bürünebildiğinden hiç söz etmedi.

“Aşılarını–” dedi babası.

“Madem Nisan siyah yavruyu istiyor, biz de siyah yavruyu seçeriz!” dedi annesi sert sert kocasına bakarak. Sonra Münevver Teyze’ye döndü. “Bize yavrularınızdan birini verdiğiniz için teşekkür ederiz. Gerçekten ikisi de çok

sevimli yavrular,” dedi. İlhan Bey’e doğru eğilip, “Değil mi, hayatım?” diye sordu.

“E... evet... Madem—” Nisan’ın babası sonunda pes etmişti.

“Aslında, siyah yavruyu seçtiğiniz için üzül­düğümü söyleyemem,” dedi Münevver Teyze. “Torunum beyaz yavruyu çok sevdi. Beni ziyarete geldiğinde, evimdeki oyuncak odasına ka­panıp, onunla saatlerce oynuyor. Demin, Nisan belki beyazı seçer diye, bir şey söylemek iste­memiştim...”

Nisan yerinde zıp zıp zıplıyordu. “Teşek­kür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ede­rim!”

“Torunum, bir kedi yavrusuyla o kadar sa­at ne yapıyor, hiç bilmiyorum. Onun çok özel bir kedi olduğunu düşünüyor.”

Münevver Teyze, Nisan’a göz kırptı.

Nisan ne diyeceğini bilemedi. Beyaz yav­ru da şekil değiştirebiliyor muydu acaba?

“Eh, artık kızınızın da çok özel bir yavrusu oldu. Öyle değil mi, hayatım?”

Nisan mahçup mahçup önüne baktı.

“Ben artık gideyim.” Kadıncağız ayağa kalktı. Minik’i bir koluna, beyaz yavruyu öbür koluna aldı. Kapıya doğru ilerledi.

“Arada bir Karaböcü’yü getir de annesi ve kardeşiyle oynasınlar; olmaz mı, tatlım? Belki bir gün torunumla da tanışacaksınız. İkiniz de kedi sevdiğinize göre, iyi anlaşacaksınız herhalde. Sen kaç yaşındasın, bakayım?”

“Sekiz,” dedi Nisan.

“Gerçekten mi? Torunum da sekiz yaşında. Adı Eylül. Ne tuhaf. Nisan’a kara kedi, Eylül’e beyaz kedi! Şu işe bak! Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun, bakalım?”

Nisan ikinci sınıfa gittiğini söyledi.

“Eylül de ikinci sınıfa gidiyor. Evet. İyi arkadaş olacağınızdan eminim. Neyse, biz artık kalkalım. Size de çok rahatsızlık verdik.”

“Aşkolsun, ne rahatsızlığı,” dedi Nisan’ın annesi. “Fırsat bulduğunuzda yine bekleriz, Münevver Hanım. Hem, Nisan kedi bakımı konusunda size danışmak ister mutlaka. Değil mi, tatlım?”

Nisan başını salladı. Kucağındaki Karaböcü’yü okşadı.

Baba, beyaz yavrunun aşı karnesini Münevver Teyze’ye uzattı. Yavruların aşısını henüz yaptıramadığı için kadıncağız buna çok sevindi.

Karı koca, Karaböcü'yü verdiği için tekrar tekrar teşekkür ederken, Münevver Teyze, Nisan'a doğru eğildi.

“Gerçekten çok özel bir yavru seçtiğini göreceksin, hayatım,” dedi.

“Şey... Ben çoktan gördüm galiba,” dedi Nisan.

“Öyle mi?” Münevver Teyze kıkırdadı. Gülnünce daha da sevimli oluyordu. “Ne gördün acaba?”

Nisan annesine bakarak sustu.

“Pekâlâ. Daha sonra anlatırsın.” Münevver Teyze gülümseyerek doğruldu; Nelin Hanım’la İlhan Bey’in ellerini sıktı. “Nisan da beni ziyarete gelebilir isterse. Evimde her zaman kurabiye bulunur. Torunum Eylül, benim parça çikolatalı kurabiyeme bayılır! Hadi, Minik; artık gidelim.”

“Miii!” dedi Karaböcü, annesine, kardeşine ve Münevver Teyze’ye veda ederek.

“Niii!” dedi beyaz yavru.

“Miii! Niii!” dedi Minik.

Münevver Teyze gider gitmez, mutfağa geçtiler. İlhan Bey’in getirdiği kaplara, Karaböcü’nün mamasını ve suyunu koydular. Az sonra yavrunun karnı tika basa doymuştu.

Akşam yemeği hazırlanırken Nisan, Karaböcü’yü yine odasına bıraktı.

O akşam Nisan, bir an önce kedisinin yanına dönmek istediği için doğru düzgün yemek bile yiyemedi. Ne annesinin uyarılarına, ne ba-

basının gofret vaatlerine kulak astı. Sonunda annesi pes edip sofradan kalkmasına izin verdiği anda, ok gibi fırlayıp odasına koştu.

Ama Karaböcü uyuyordu. Uyanmaya da niyeti yoktu. Nisan gerisingeri salona döndü.

“O daha küçücük,” diye açıkladı İlhan Bey. “Bol bol uyuması gerekiyor. Hem, sokak macerası onu çok yormuş olmalı. Bırak bu akşam dinlensin. Yarın oynarsınız. Sen gel şimdi, onun düzenini kurmak için bana yardım et.” Sonra dikkatle kızına baktı. “Kedine kendin bakacaksın, değil mi?”

Nisan hemen onayladı onu.

Baba kız birlikte kedinin tuvalet kutusunu kumla doldurdular. Babası ona, kedi tuva-

letini yaptığında, küçük küreği kullanarak nasıl alıp atacağını gösterdi.

“Böğ!” dedi Nisan. “Bu pis. Ben yapmam!”

“Ama kedi almamız için yalvarırken, her işini ben yaparım diyordun!” dedi babası. “Bak, Münevver Hanım iki ev aşağıda oturuyor. Kızım kedi bakmak istemiyor, desem hemen geri alır mutlaka seninkini.”

“Tamam, tamam!” dedi Nisan. “Ama gene de pis! Karaböcü bu kadar sevimli olmasa, hiç uğraşmazdım.”

“Eee, söz vermek kolay, yapmak zor, değil mi, küçükhانım?”

Bu sefer homurdanma sırası Nisan'daydı.

Babası oralı olmadan, “Yarın da doğru veterinerine gider, Karaböcek'e aşı yaptırırız,” dedi.

“*Karaböcek* değil, Karaböcü,” dedi Nisan.

“Tamam, öyle olsun... Belki veteriner ikinci kediye aşı yaptırdığım için indirim yapar.”

“İlhan!” diye uyardı, o sırada yanlarından geçmekte olan Nelin Hanım.

“Tamam, tamam,” dedi İlhan Bey.

“Hadi bakalım, Nisan. Yatma zamanı geldi,” dedi annesi. “Erkenden yat, erkenden kalk. Karaböcü'nün sabah geç saatlere kadar uyuyacağını hiç sanmıyorum.”

Tam Nisan odasına giderken telefon çaldı. Telefonu annesi açtı. Merakla salona dönen Nisan'a bakarak konuşmayı sürdürdü. Telefonu kapattığında gülümsüyordu.

“Sınıf arkadaşın Hakan'ın annesi aradı,”

dedi Nisan'a. "Hakan'ın doğum günü davetiyelerini geçen yılki sınıf listesine bakarak hazırlamış. Senin sınıfa katıldığını bilmiyormuş. Çok özür diledi. Seni de mutlaka beklediklerini söyledi. Hakan yarın senin davetiyeni de verecekmiş."

Nisan pijamalarını giymeye giderken sevinç içindeydi.

Dişlerini fırçalayıp yatağına uzandığında, Karaböcü de onun yanına tırmandı ve omuzuna yerleşti.

Nisan, Karaböcü'yü okşayarak uzanmış yartarken, kendini çok mutlu hissediyordu. Yarın belki İlke ile oynar, sınıf arkadaşlarının adını öğrenebilirdi. Belki Korkut'la bile anlaşabilirlerdi.

Karaböcü uykuya dalmadan önce uzun uzun yalandı. Kuyruğunu yalamayı da bitirdikten sonra uzanıp Nisan'ın yüzünü, saçlarını yalamaya başladı.

"Karaböcü gıdıklıyorsun!" diye kıkırdadı Nisan.

Karaböcü iki kez de Nisan'ın kulağını yaladıktan sonra bu işten vazgeçti. Çünkü, insan yavrusu çok büyüktü; yala yala bitmezdi. Onu temizleme işini, kendi annesine bıraksa iyi olacaktı.

"Mırıl mırıl mırıl," diyerek başını patilerine dayadı.

"Sana da *mırıl mırıl*, Karaböcü," dedi Nisan.

O gece Nisan, rüyasında Karaböcü'nün simsiyah bir ejderha olduğunu ve onu sırtına bindirdiğini gördü.

Tuhaftır, Karaböcü de aynı rüyayı görüyordu.

